uzam

MENZİLE KOŞAN SÜVARİLER

Özlem Kurt

Balkan Edebiyatı

YTB
SEDEP
2023
Kitap Desteği

Özlem Kurt, 1991'de Konçe (Kuzey Makedonya)'de doğdu. İlk öğrenimini Gotse Delçev İÖO'da, lise eğitimini Yane Sandanski Ustrumuca Belediye Lisesinde, lisans eğitimini Üsküp Az.Kiril ve Metodiy Üniversitesi Eğitim Fakültesinde (bölüm birincisi) tamamladı. Yüksek lisans eğitimini Trakya Üniversitesinde, Türk Dili ve Edebiyatı alanında tamamladıktan sonra Gazi Üniversitesinde, Yabanacı Dil Olarak Türkçenin Öğretimi dalında doktora programından mezun oldu. Dünyada ana dili ve yabancı dil olarak Türkçenin öğretimi üzerine bilimsel makaleler ve kitap bölümleri hazırladı. Çeşitli dergilerde yazıları yayımlandı. Akademik çalışmalarının yanı sıra Makedonca-Türkçe yeminli tercümanlık yapıyor.

MENZİLE KOŞAN SÜVARİLER

Özlem Kurt

uzam

Menzile Koşan Süvariler Özlem Kurt

Uzam Yayınları : 102
Balkan Edebiyatı : 2
Öykü : 38
1. Baskı : Eylül 2023

Sertifika No : 41826
ISBN : 978-625-99552-1-6

Editör : Hüseyin Mehmet
Son Okuma : Yunus Uslan

Kapak : Uzam/Ahmet H. Karahan
Sayfa Düzeni : Uzam/Ahmet H. Karahan

Basıldığı Yer : Ankara Ofset Basım Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 50648
Zübeyde Hanım Mah. Sebze Bahçeleri Cad.
No: 93/43-44 İskitler-Altındağ/Ankara
www.ankaraofset.com.tr Tel: 0 312 384 50 63

© 2023, Özlem Kurt
© 2023, Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz.

Pruva Medya İletişim Ltd. Şti.
Fevzi Çakmak 2 Sk. No: 38/10 Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 230 40 55
www.uzam.com.tr / iletisim@uzamyayinlari.com

İÇİNDEKİLER

Büyük Bozgun	7
Gözün Yaşı ile El Yumak	11
Edebiyat Cumhuriyetinden Öyküler	15
Efsunlu Âdem	19
Sekizayak	23
Rozet	27
İki Sesin Şarkısı	33
Yolcu	35
Ses	37
Şimendifer	41
Bala	43
Bulutların Altında	45
Yürüyüş	49
Sabahın Körü	53
Meyyit	57
Uzakların Sesi	59
Yersiz Yargı	61

BÜYÜK BOZGUN

Her şey Havva'yla Âdem'in cennetten gönderilmesiyle başladı.

Önce yasaklar çiğnendi, hayâ vuku buldu. Derken bitmek bilmeyen yolculuklar başladı. Gerçeklikten düşe doğru. Sonra yasaklar çiğnemek için var oldu ve hayâsızlık hüküm sürmeye başladı. Uzun bir yolculuktu. Sonunda beyaz, siyaha siyah da beyaza dönüşebilirdi. Ben mi? Ben bu yolculuk kervanına daha kundaktayken katıldım. Siyahtan beyaza mı, beyazdan siyaha mı dönüştüm bilmiyorum. Mavi olmadığım kesin ama siyah da değilim.

— Beyaz mı?

— Hayır! Beyaz en son kundakta beni dedeme emanet ettiklerindeydim. Ondan sonra beyazı ne görebildim ne duyabildim. Geri gelmemek üzere beni bırakıp gitti. Yanlış anlamayın, bulmaya çalışmadım değil, çok aradım. Aradık. Evine gittik, ayaklarına kapandık. Olmadı. Tekrar bulduk, yine gittik. Kapısını çaldık ama açmadı. Sonra gitmeyi bıraktık. Ya bırakmasaydık? Belki üçüncü de olurdu. Bilge ve gururlu bir adamdı dedem. Babamı da öyle yetiştirmiş. Ben görmedim, öyle diyorlar. Lâkin amcamları gördüm, onlar da öyleydi. İlk çocuk olduğu için adını Ferad koymuşlar babamın. Rahmetli nenem Ferad Aga'nın kızıymış. Ta o zaman daha okumuş, etmiş. Ziraat mühendisiymiş. Tayini anamların köyün o taraftaki

kooperatife çıkmış. Bizim köyden oraya gitmek bir gün sürermiş. Dedem öyle anlatırdı. Anamla da zaten orada evlenmişler. Köylüler allem etmiş kallem etmiş aklını çelmişler. Dedem garibim en küçük çocuğunu yangında, diğerlerini de yoksullukta kaybettiği için babamı yanından ayırmak istememiş ama taksirat işte. Ferad'ına kıyamazken benim yüzümden kalan ömrünü diğer çocuklarına da hasret geçirdi. Babam, kırkım çıkmadan veremle girdiği savaşa yenilmiş.

Hikâyem, babam göçüp gittikten sonra başlamış. Kader işte, bizimki de bozgun yıllarına denk düşmüş. Ölen ölmüş, giden gitmiş. Babamı toprağa verdikten hemen sonra anamın babası, ana vatana göç ediyoruz diyerek anamı da almış; beni dedemin kucağına tutuşturmuş. Anam dediğime bakmayın, biyolojik anam. Benim hiç anam olmadı. Ben hiçbir zaman birine "ana" demenin nasıl bir duygu olduğunu bilmedim. Ana lafını duyduğumda bir bıçağın kalbimi çizdiğini hissederdim sadece. Vücud alışınca zamanla atılan çizikler de acıtmaz oldu. Dedem vardı benim. Elimi hiç bırakmayan. Dede derdim ben, yere her düştüğümde. Beni elimden tutup kaldıracak tek kişi oydu çünkü. Dede diye ağlardım ben, canım yandığında. Gözyaşlarımı silecek tek kişi dedemdi çünkü.

Ah, Ali İbrim ah! Nenemle birlikte toprağa verdiği beşinci canmış babam. Toprağa verdiği canına mı yansın, yoksa kucağındaki bana mı? Ağlamış mıydı bilmiyorum. Ama o an onun benim gözyaşlarımı sildiği gibi ben de onunkileri silmek isterdim.

Beni bir daha hiç bırakmamak üzere kucağına alıp köye dünmüş. Üstüme titrediğini hatırlarım. Kim bilir diğer çocuklarını da benim gibi bakabilseymiş belki şu an hayatta olurlardı. Benden önce belediye başkanlığı yapmış dedem. Köyü kalkındıracağım diye eve uğramadan çalışırmış. Garibim devletten tek bir dinar bile almamış. Elindekileri de fakire fukaraya dağıtırmış. Ambardaki buğday, ahırdaki sütle fakirleri

sevindirirmiş. Evdekiler de açlıktan kırılmış o dönem. Geriye kalan dört çocuğun ikisi muhacir olmuş, ikisi köyde kalmış. Yuva oldular bana. Okula başladığım günü hatırlarım. Elimden tutup okula götürürdü her gün. Elimden tutmadığı bir an yoktu. Her ne kadar yıllara meydan okumaya çalışsa da yaşlanıyordu. Ama yaşlandığının farkındaydı.

Birinci sınıfı bitirdikten sonra, toparlan gidiyoruz, dedi. Nereye gideceğimizi sormadım. Çıktık yola. Yürüdük, yürüdük, yürüdük... Yoruldum, dedim beni kucağına aldı, yürümeye devam etti. Bazen maviye uzanan ağaçların arasından, bazen derelerin kenarından geçtik. Vardığımız yerde bizim gibi birçok insan vardı. Ellerinde bohçaları, kucaklarında çocuklarıyla bekleşiyorlardı. Sonra bir ses duyulmaya başladı. Kederli ama bir o kadar da ilginç.

— Bak bu tren! Şimdi ona bineceğiz.

— Nereye gidiyoruz?

— Ana vatana. Herkesin gittiği yere. Taş, yerinde ağır biliyorum ama yapacak bir şey yok. Elden ayaktan kesilmeye başlıyorum yavaş yavaş. Ananın kapısını çalacağız. Seni görünce dayanamaz. Belki kucak açar sana.

Açmadı.

Koca Ali İbrim dedem, yazın kavurucu sıcağında trenden inince Halil İbrahim oldu; ben de Fatma oldum. Herkes bizim gibi konuşuyordu ama kimse ne dediğimizi anlamıyordu. Tutunamadık oralarda. Tekrar trene binip gerisin geri döndük. Döndük dönmesine de dedem iyice yaşlanmıştı. Ardımız sıra en küçük amcam da göç etmiş. Evde bir tek Üsin amcam, Atice yengemle çocukları kalmış. Yine olmadı. Dikiş tutturamadık, yine düştük yollara. Bu sefer ben, dedemden daha hızlı yürüyordum.

Hayat benim için ne zaman karardı biliyor musunuz? İkinci sefer anamın kapısını çaldığımızda. Dağ gibi dedem yıkılmıştı. "Yapma, etme Sevdiye, ölüyorum. Benden sonra bu

çocukçağıza kim bakacak," dediğini duydum. Biri kucağında diğeri yanında duruyordu Sevdiye'nin. Adı Sevdiye imiş, bilmiyordum. Adı bile sevmekle başlayan biri nasıl bu kadar sevgiden yoksun olabilir! Kocası kapıyı yüzümüze kapadı. Dedemin elini sıktım. Yolculuğa devam ettik.

— Korkma dede. Beni sen büyüttün. Artık büyüdüm.

GÖZÜN YAŞI İLE EL YUMAK

Yeşil denizden damlayan yaşların eline değmesiyle birlikte yarattığı sıcaklık hissi biraz da olsa üşümesini unutturmuştu. Elindeki bu sıcaklık hissiyle birlikte annesine son kez sarıldığı o anı hatırlamıştı. "Acaba şimdi ne yapıyor," diye aklından geçirdi. Sabah evden çıkmadan önce yine aramış ama ulaşamamıştı. Üç gündür telefonu açan yoktu. Bu da içten içe onu tedirgin etmeye başlamıştı. Etrafına bakındı. Sessiz ve karanlıktı. Ne bir şey görebilmiş ne de işitebilmişti.

— Kafamın içini de susturabilirsem tam üç maymunu oynamış olurum.

En ufak çıtırtı bile yok. İşte o an, yalnızlığa yelken açtığını fark etmişti. Yüzüne gelen saçlarını geri çekmek için sağ elini saçlarına doğru götürmek istedi ama nafile. Yersiz bir hareketti, başaramandı. Kolunu pervanenin keskin dönüşüne kaptırmıştı. Hareket ettirebildiği tek uzvu göz kapaklarıydı. Yapılacak tek şey vardı. Gözlerini kapatıp kendini akışa bırakmak...

Burada iki yakanın arasında yapayalnızım, varla yok arası bir yalnızlık. Yalnız mı yalnus mu? Düşünmek için en son ne zaman bu kadar vaktimin olduğunu hatırlamıyorum. Her halükârda ikisi de varlık yolculuğuna yalından çıkmışlar. Telefonu yine açan olmadı. Alev topu gibi parlayan pırıltı hayali bile bir sıcaklık hissi yaratmaya yetti. Hiç böyle şeyler yapmazdı. Her ne olursa olsun ulaşamadığım günün akşamında

geri dönerdi. Üzerine atlasam nasıl güzel ısınırdım şimdi. Bir dakika bekle. Eğer sarı kırmızı alevler ısıtıyorsa o zaman siyah olan da ısıtmalı. Son konuşmamızda bana çok mu kızdı? O yüzden mi cevap vermiyor? Burası çok soğuk. Onu görmeye gidecektim buraya gelmeden önce. Yalın ayak olursam derine inmem daha da kolaylaşır ama üşüyorum. Yalın ayak daha çok üşümem mi? Şimdi arasam açar mı ki hem belki konuşursam ısınırım. Düşünmek üşütüyor.

"Hanımefendi, kenara o kadar çok yaklaşmayın," diyen sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Tepkisizdi. Onu boş boş yorgun bakışlarıyla uyaran iri burunlu adama baktı. Soğuktan çatlamış elleri, ıslak ayaklarıyla çöp kovasına doğru ilerliyordu. Kalın kaşları, derin çizgilerle sarılmış iki delik arasında parlayan siyah gözlerine baktığında kurulan cümlenin sadece lalettayin bir şekilde söylendiğini anladı. Umurunda mıydı? Tabi ki hayır! Bu yaşına kadar kimsenin de umurunda olmamıştı. Sadece görevini yerine getirmişti. Çorak toprağın yağmura susadığı gibi neme ihtiyaç duyan kocaman elleriyle çöp kovasını kavradığı gibi uzaklaşmaya başladı. Islak ayakkabıları, attığı her adımda rahatsız edici sesler çıkartıyordu. Adam uzaklaşana kadar onu ardından izledi. Adamın gözden kaybolmasıyla birlikte hemen yanında duran çantasını aldı, karıştırmaya başladı. Gerekli gereksiz her şey yine çantanın içindeydi. Bir telefonu bulmak bu kadar zor olmamalı. Çantayı dibinden tuttuğu gibi yere ters çevirdi. Not defteriyle kalemi başta olmak üzere çantanın içindeki her şey yere döküldü. Panik hâlinde titreyen elleriyle eşyaları sağa sola itmeye başladı. Tam o sırada elinin telefona değmesiyle birlikte telefon, ıslak zeminden kayarak mavi boşluğa düştü.

Düşmesen şaşardım zaten. Daha bir eşyaya bile sahip çıkamazken hayatıma nasıl sahip çıkabilirdim. Elimden kayıp düşen bu telefon gibi her şey tek tek avuçlarımın içinden kayıp gitmişti. Gözden kaçırdığım bir rakam yüzünden onca kişinin

hayatını alt üst ettim. 0 mı, 1 mi derken eksilerde gezmeye başladım. Yalın ve yalnus bir şekilde lazdı sanırım. Herhalde burnundan belli. Babamı arayacaktım. Bu sefer onun aracılığıyla belki ulaşabilirdim. Yalın ayak daha iyi olacak, evet. Yok, hayır laz olamaz. Çok esmerdi güneşten mi yandı acaba? Ben hâlâ üşüyorum, korkmuyorum. Çok tuhaf, korkacak bir şey yokmuş. Yalın ayak evet, böyle daha iyi olacak.

Ayaklarına doğru eğildi. Geçen ay çok severek aldığı spor ayakkabılarını çıkartarak ters duran çantasının yanına bıraktı. Gözü hiçbir zaman yanından ayırmadığı not defterine ilişti. Telefonu düşürmeseydim belki bu sefer ulaşırdım. Hepsi esmer laz amcanın yüzünden dikkatimi dağıttı. Affedilmek istiyordum, sadece telefona bu kadar sarılmam da bu yüzdendi özrü dilerim kimse duymadı işte deftere yazsam doğru deftere yazarsam daha sonra okuyabilirler çok soğuk ayaklarım da yalın.

Not defteriyle kalemini eline aldı. En son karaladığı notu okumaya gayret etti. Defteri de ıslanmıştı, lâkin yine de okumaya niyetliydi. Biraz zorlayarak ayağa kalktı. Asıl duruşa geçerek asker selamı aldı, "Merhaba!" dedi. Söze böyle başlanmalıydı. Önce selam verdi.

Evet, öyle yap Lucilius. Kendin için kazan kendini. Şimdiye değin senden zorla alınan ya da çalınan, boşuna akıp giden zamana sarıl, iyi kullan onu. Kimi zamanımız zorla kapılıyor, kimiyse sinsice çalınıyor, kimisi de boşuna akıp gidiyor. Umursamadığımız için uğradığımız kayıp da en yüz kızartıcı olan. Dikkat edersen hayatımızın en büyük bölümü kötü iş yapmakla, büyük bir bölümü hiçbir iş yapmamakla, bütün yaşamımız da gerekenden başkasını yapmakla geçiyor. Zamana değer veren, günün değerini bilen, her gün biraz daha ölmekte olduğunu anlayan bir kimse gösterebilir misin bana? Yanıldığımız bir nokta var. Sanıyoruz ki ölüm önümüzdedir; oysa ölümün büyük bir kısmı şimdiden geçip gitmiştir. Hayatımızın geride kalan kısmını ölüm ele geçirmiş. O hâlde bana

yazdığın gibi davran Lucilius'um. Sarıl bütün saatlerine: Bugününe el koyarsan daha az bağlı kalacaksın yarına. Böyledir bu iş: Yaşamak ertelendi mi hızla akar geçer. Her şey yabancıdır Lucilius. Bizim olan tek bir şey var, zaman.

Hangimiz başarabildik Seneca? Bütün zamanımı gerekeni değil, diğerini yapmaya harcadım. Özür dilemek, hayıflanmak boşuna. Her zaman bahanelerimiz olur. Kendimi akan zamana bırakamadım, bu yüzden bugün karanlık maviye bırakıyorum. Yüzmeyi öğrenmek için ıslanmayı göze almak gerekir Seneca.

EDEBİYAT CUMHURİYETİNDEN ÖYKÜLER

Bugün seninle söyleşeceğiz Erlik.

Geçen zaman içinde bana bütün edebiyatçılar sanat hayatına nâzımla başlar demiştin. Hatırlıyor musun? Biz de öyle yapalım. İlk şiirimi dört beş yaşında resim yaparak çizdim. Altı yaşında okuma yazmayı sökünce de ilk şiirimi yazdım. Şimdi bütün şiir kitaplarını okumak istiyorum. Ancak öncesinde seninle çözmek istediğim bir mesele var. Biz de bugün işe şiirle başlayalım. İlk sorum canını sıkabilir, sıkmalı da aslında. Amacım seni yormak değil. Soracağım soruları sadece bana bu şiirsel tahayyülde eşlik etmen için bir davet olarak kabul et lütfen.

Şiirsel bir hayat yaşamak mı, yoksa şiirsel bir öykü yazmak mı? Ne dersin, fikrini almak isterim. Sana, danışmanım diyeceğim. Hem bana yol arkadaşı oldun.

Nereden başlayalım?

Getir şu sembolleri! Ritimli sözleri… Sesler uyumlu olsun. Aruz yahut hece. Bütün edebî biçimleri deneyelim. Manzum hikâye ya da nazım tadında düşlere dalıp hayale yelken açalım. İmge, burada mühim bir rol üstlenir. Biraz romantizm ekleyerek coşkulu bir hava katmalıyız, çıkacak yeni sese.

Yeni dedin, neden şiirden bahsederken yeni kavramıyla zihnimizi meşgul ediyorsun. Klasik de olabilir. Yani klas. Mesela bizde birinci klasa derler, el emeği alın teriyle zanaat yapanların ürünlerine.

Sanat ve zanaat mı? Karıştırıyorsun. Tanımlara bağlı kalırsan bir arpa boyu yol alamazsın derdi dedem. Yazmayı o öğretti bana. Şimdi hüzünlü bir fasıla çalmak istemeyiz değil mi?

Biz seninle sese dayalı edebî bir eser ibda etme çabasındayız. Konuları her zaman olduğu gibi yokuşa sürmeye, beni yormaya çalışma. Gösterişli sembollere başvurmalıyız.

Lâkin bu bir şiir değil Erlik. Bir öyküde dilin şiire dönüşmüş hâlini görmek istiyorum.

Klasiklerden kurtulmalısın deme bana. Bunu daha önce münazara ettik. Kazanan ben oldum, hatırlarsın.

Vardar kenarında oturmuştuk. Ahmed Agâh burada yüzermiş. Baban, geceleri bizi uyutmak için kitabından bazı pasajlar okurdu. Orda geçtiğini anımsıyorum. Araya bunca anı sıkıştırmasan belki de çok istediğin o şiirsel öykünü yazabilirdik.

Bana öyle bakma, burada bu bakışın bir tarifi var ama seni incitmek istemem. Aklından neler geçtiğini biliyorum.

Hadi söyle o zaman *Rubaîler* evet, dün akşam da onları okumuştun, ondan önce de. Ara vermelisin buna.

Bugün seninle bir kez daha okuyalım, bana hak vereceksin, gör bak.

Yârab ne müsâvâtı ne hürriyeti ver
Hattâ ne o yoldan gelecek şöhreti ver
Hep neşve veren aşkı terennüm dilerim
Yârab bana bir ses yaratan kudreti ver…

Şu an yeri ve zamanı değil, biraz beklemen gerekiyor. Bak karşıdan Namık Kemal, Recaizade ve Ahmet Mithat bize bakıyor. Tanpınar'la Yahya Kemal de buralarda olmalı. Kemal'in sesi, güneşin batışıyla birlikte kendinden önce bize ulaştı. Biz çıraklar için resmî geçit, teşrifat konumuna geçerek ayağa kalktık. Tanpınar hakeza öyle, bugün ne okuyoruz efendi? Bugün okuma yok evlat, otur pastanı ye dedi. Bugün encümeni şura da yok. Anlaşılan o ki kesin bir musiki meclisi kurulacak.

Yüzünde tüy bitmemiş bu delikanlı, edebiyata bir hayli meraklıydı, değil mi? Yahya Kemal'in yanına oturdu. Olan biteni dört gözle anlamaya, kulak kesilerek dinlemeye başladı.

Edebiyat neydi? Ne olabilirdi ki edebiyat. Evet, bu soruların cevabını anlamaya çalışıyordu. Dil, simgesel bir olguysa eğer, bu olguyla oyuna katılmak iştiyakı içerisindeydi. Bütün duyularını açtı. Kulağı kesiklerin yanında havası iyice sönmüştü.

Erlik, bana fırsat vermiyorsun. Hevâ ve heves bırakmıyorsun. Bu nasıl bir edebiyat labirenti? Konuşmak istediğim sadece şiirsel bir öyküydü. Araya onca gizli sekmeyi sokmasan belki de kendi öykümü sarahatle yazarım. Bence herkes kendi yoluna gitmeli, şimdi müsaade edersen masanın üzerinde bana doğru çevrilmiş *İnsan Neyle Yaşar*? Yahut *İnsan Neden Hikâye Anlatır*, sorularının cevabını aramak üzere ortasından başladığım kitapları bitireceğim. Böylelikle seninle söyleşmekten daha doğru yargılara varacağım zannındayım. Beni kendi yazgımla baş başa bırak. Bak, üç gündür tek kelime yazamadım. Bana da yazık.

EFSUNLU ÂDEM

Hayatımı kontrol edemediğim dönemlerden geçiyorum. Beni ilgilendiren kararlar annemin iki dudağının arasından çıkıyor. Yine oyuncak bebek gibi süsleyip kolumdan çekiştire çekiştire beni bu sıraya dikti. Hâlbuki ben, kendi benliğimde iyiydim. Buradaki insanların ne yaptığını anlamakta zorlanıyorum. En büyük derdi kıyafet koduymuş gibi davranıyor hepsi. Şık olmayan tek bir kişiyi bile bulmak imkânsız. Kapının girişinde yine dizdarları andıran korumalar yerlerini almış. Siyah ceketleri kanatlarını kamufle etmek için yetersiz kalıyor. Davetiyesiz içeriye girmeye çalışan kısa adam da sınırlarını zorluyor. Gözlerinden çıkan keskin ışıkları kontrol etmeye çalışsalar bile ortalığın yatışmasını bekleyip kısa adamı paketleyecekler, aşikâr. Göğüsleri kafeslerine sığmıyor, kabardıkça kabarıyor. Düğmelerinin patlamasına, kendi benliklerine bürünmelerine çok az kaldı. Sıranın sonundayız. Biz, içeriye girdikten sonra kapı kapanacak. Dizdarlarla baş başa kaldığında kısa adamın başına geleceklerden sonra kimse ona çıplak gözle bakmak istemeyecek.

Yüksek sütunlu yapıya ulaşmam için son üç adım... Bilgisayarımla ne kadar iyi bir ikiliydik oysa. Odadan çıkarken hüzünle bakmıştı bana. Bu saatlerde yalnız kalmayı sevmiyor. Ben de bu zaman dilimlerini onsuz geçirmeye alışık değilim. Kapıdaki adamların da siyah ceketlerinin gizledikleri kişiliklerden ayrı

kalmaya alışık olmadıkları nereden bakarsan bak, belli oluyor. Kısa adam sayesinde omuzları o kadar kabardı ki ceketlerinin dikişleri atmaya başladı. Onları izlediğimi fark etmediler. Bu gösteriyi kaçıramam. Kapı aralığından izlemeye devam edeceğim.

Dur. O da ne? Kısa adamın kalın sütunların arasında ne işi var? İçeriye girmeyi nasıl başardı? Peki ya adamlar? Hâlâ kapının girişindeler. Ortalık o kadar loş ki ay ışığının aydınlattığı karanlık bir ormanda sefer hâlindeyim. Sütunların dibinden gelen ışık, zarif bir kırılganlıkla tabandan tavana doğru düz bir çizgiyle ilerliyor. Ortam çok karanlık, kısa adamı gözden kaçırmamam lazım. İşte ordasın, yakaladım seni. Köşedeki oymalı sütunun dibindesin. Tuhaf. Kendine öyle bir açı seçmişsin ki seni durduğun yerde fark etmek çok zor. Temkinli bir şekilde etrafı süzüyor. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak istiyor. Annemin zorla giydirdiği siyah gömlek ilk defa bir işe yaradı. Beni görmüyor.

Uçuşan beyaz elbisesi, uzun sarı saçlarıyla renkli tellere dans ettiren kadın, Orfeus etkisi yaratmaya çalışıyordu. Arpistin tellere dokunarak oluşturduğu müzik, buradaki herkes gibi beni de mest ediyor. Etkisi altına almasına karşı gelmeliyim. En küçük dalgınlıkta kısa adamı gözden kaçırabilirim. Kulaklığım yanımda. Evet, evet işte burada, ön sol cebimde. Kulaklığımı takarken kısa adamın oymalı sütununa iyice sokulduğunu görebiliyorum. Durmadan etrafı süzüyor. Harekete geçmek için uygun zamanı bekliyor. Bizi her an havaya uçurabilir. Bütün kontrol oda.

Usulca aşağıya doğru eğiliyor ve dibine dokunmasıyla birlikte sütun hareket etmeye başlıyor. O da ne? Daracık bir kapı.

Kahrolası şey!

Gizli bir kapıdan içeri girerek gözden kayboluyor.

Bunu kaçıramam. Soluğu oymalı sütunun yanında alıyorum. Diğerlerinden çok farklı. Ters bir kadın başı. Kısa adam, gizli kapıyı açmak için ilk önce yere çömeliyor. O zaman kapının anahtarı burada bir yerde olmalı.

Kadının ağzında mı?

İşte buradasın.

Sağ gözünün tam ortasına basmamla birlikte açılan gizli kapıdan içeri giriyorum. Annem beni merak edecek ama olsun, ben de evde yalnız kaldığım akşamlar onları merak ediyorum. Zaten müziğin etkisine kapılmış, donuk bir şekilde arp çalan güzel kadına bakıyor. Müziğin etkisinden çıkana kadar dönmüş olurum.

Burası neresi?

— Kimse yok mu?

İlerideki sütunlu revaklara ulaşmak için koşar adım ilerleyen kısa adama yetişmek için bu devasa mezarların arasından geçiyorum. Şehir girişi. Dizdarlar yine kapının bitişiğinde. Kısa adamın peşinden sol taraftaki dikdörtgen yapının içine giriyorum. Beş farklı bölümden geçerek geniş caddeye ulaşıyoruz.

Buradaki canlıların hiçbiri bana benzemiyor. Hepsi beyaz elbiseli.

Her tabakadan insan var.

Eli havada duran şu sakallı adam, düşünme eylemini tinin monoloğu diye tanımlayan değil mi? Ta kendisi.

Ters başlı kadın, beni nereye getirdi! Efsunlu bir fasıla, zamanın eşiğinde. Kimse beni anlamıyor. Platon! Evet evet o! Hadi biraz sohbet edelim. Sorulacak sorularım var. Kendisine seslenince, yüzüme bakıyor. Başını sallayarak "Benden medet isteme evlat! Güneş zaten her zaman mevcut." diyerek arkasını dönüp yürümeye başlıyor. Biraz önceki loşluğa inat, güneş ışınlarının geldiği yöne doğru giderek gözden kaybolu-yor. Geri dönmek için kısa adama ihtiyacım olacak ama bu düzenli kalabalığın içinde ona nasıl ulaşacağım? Cebimdeki kılavuz bunun için yetersiz.

Menzile Koşan Süvariler

Özlem Kurt

Balkan bozgununda savaş ve yoksullukla girdiği cidali kaybeden babalar, geride kalan yetimlerle dedelerinin yaşam mücadelesi; göçler, göçemeyişler arasında büyüyen ama hep hayret çağında kalan öykü kişileri... Gerçekliğin düşe, düşün gerçekliğe ulandığı metinler arası geçişler, tarihî kişiliklerle öykü kişileri arasında tebessüm ettiren diyaloglar *Menzile Koşan Süvariler*'in zengin, sıra dışı anlatı atmosferini dokunaklı, sade bir dille kuruyor.

uzam | Öykü
UzamYayinlari
9 786259 955216